

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: F.U., nar...., Ev. č. ..., st. přísl. Moldavsko, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců
Balková, 331 65 Balková, *zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., se sídlem
Praha, Kovářská 4*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3,
170 00 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 02.06.2017, č.j. OAM-
90/LE-LE05-LE05-PS-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým byl ve smyslu
§ 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen
„*zákon o azylu*“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a byla mu ve smyslu § 46a odst. 5
zákona o azylu stanovena doba trvání zajištění do 18. 9. 2017.

Žalobce nejprve obecně namítal, že žalovaný porušil § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb.,
správní řád (dále jen „*správní řád*“), § 68 odst. 3 správního řádu, § 46a odst. 1 písm. e)

zákona o azylu, čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „*Úmluva*“).

Stěžejní žalobní námitka žalobce spočívala v tvrzení, že podle jeho názoru nejsou naplněny podmínky k uložení tzv. povinnosti setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen „*ZZC*“) podle § 46a zákona o azylu. Je sice pravdou, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu toliko v době, kdy došlo k jeho zajištění za účelem realizace správního vyhoštění, nicméně žalobce správnímu orgánu sdělil zcela konkrétní a významné důvody, proč o mezinárodní ochranu v České republice žádá. Žalobce dále citoval ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žádost o mezinárodní ochranu nebyla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ale z reálných, skutečných důvodů, které žalobce k opuštění země původu vedly. Tyto důvody jsou uvedeny na str. 2 napadeného rozhodnutí a relevance těchto důvodů na účely případného udělení mezinárodní ochrany je aktuálně posuzována v rámci probíhajícího azylového řízení.

Žalobce dále namítal délku zajištění, která mu byla uložena na 110 dnů (z maximální doby zajištění 120 dnů), protože nepovažuje své setrvání v zařízení pro zajištění cizinců po tak dlouhou dobu za nevyhnutné, i kdyby byly naplněny podmínky k uložení zajištění. Žalovaný ve svém rozhodnutí sice uvedl důvody, které ho vedly k uložení povinnosti setrvat právě na dobu 110 dnů, žalobce se nicméně domníval, že těmito úvahám schází jakákoliv individuálnost. Také soudu je z rozhodovací činnosti známé, že žalovaný při ukládání tzv. povinnosti setrvat postupuje formalisticky, když ukládal stejnou dobu zajištění na základě stejných důvodů všem žadatelům o mezinárodní ochranu v Zařízení pro zajištění cizinců. Takový postup nemůže podle názoru žalobce obstát v testě zákonnosti správního rozhodnutí, neboť zdůvodnění zajištění musí být v každém případě individualizováno a odůvodněno konkrétními okolnostmi jednotlivého případu. Pokud je zajištění uplatňováno paušálně, na každý případ žadatele o mezinárodní ochranu, jde zcela zjevně o neindividualizovaný postup a omezení osobní svobody se tak stává arbitrárním, tj. nezákonným.

Žalobce poukázal na informace, poskytnuté z Ministerstva vnitra, že žalovaný přistoupil k rozhodnutí o uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců Balková (za období od 5/2016 do 4/2017 včetně) ve 133 případech ze 133 žadatelů o mezinárodní ochranu, přičemž podle vědomostí žalobce došlo prakticky ve všech případech k uložení povinnosti setrvat právě na dobu 110 dnů.

Žalobce dále poukázal na mezinárodní závazky České republiky v oblasti zbavení osobní svobody žadatelů o mezinárodní ochranu. Praktickým dopadem vydání rozhodnutí o povinnosti setrvat v *ZZC* je pokračující zbavení osobní svobody ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, který garantuje právo na osobní svobodu. Toto právo má prvořadou důležitost v demokratické společnosti, je úzce spjata s principem právní jistoty a panství práva, obecným účelem článku 5 Úmluvy je zajistit, aby nikdo nebyl zbaven osobní svobody, na základě něčí libovůle. Jakékoliv zbavení osobní svobody musí odpovídat taxativně vymezeným výjimkám podle článku 5 odst. 1 písm. a) – f) Úmluvy.

Podle konstantní judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „*ESLP*“), aby bylo možné dojít k závěru, že se jedná o zbavení osobní svobody ve smyslu čl. 5 Úmluvy,

musí být splněny zároveň objektivní a subjektivní kritéria. Při určování, zda byl někdo zbaven osobní svobody ve smyslu čl. 5 Úmluvy, je zapotřebí vycházet z jeho konkrétní situace a přihlížet k řadě kritérií, jako je typ, trvání, následek a způsob implementace posuzovaného opatření. Pro určení, dosahuje-li určité opatření intenzity zbavení osobní svobody, je nutné se zabývat především možností dotčené osoby opustit omezený prostor, stupněm dohledu a kontroly nad pohybem dotčené osoby, rozsahem izolace a dostupností sociálních kontaktů. Možnost dotčené osoby opustit omezený prostor je pak třeba vždy hodnotit prostřednictvím institutu rozumné třetí osoby, tj. zabývat se otázkou, jakým způsobem by se rozumná třetí osoba cítila a zda by si v dané situaci byla vědoma svého práva opatření ukončit a z daného místa svobodně odejít. K naplnění objektivního kritéria dojde například i v případě, kdy je osoba umístěna v uzamčeném prostoru, bez možnosti tento prostor opustit (viz např. rozsudek ESLP Rashed proti České republice, stížnost č. 298/07, ze dne 27. 11. 2008, odst. 70). Dle žalobce je tedy vzhledem na povahu a podmínky v ZZC nesporné, že došlo k zbavení svobody ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy.

Podle ustanovení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy má stát povinnost zajistit, že detence je použita pouze po pečlivém posouzení její nezbytnosti v každém jednotlivém případě, jako přiměřená odpověď a na co nejkratší možnou dobu, přičemž stát by měl nejprve zvážit méně invazivní nebo donucovací opatření k dosažení stanovených cílů. Žalobce se domníval, že v jeho případě se žalovaný s uvedenými závazky nevypořádal vůbec nebo nedostatečně. Z důvodů uvedených výše není setrvání žalobce v zařízení nezbytné, ani přiměřené. Žalobce proto navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

Žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. K námitkám žaloby vztahujícím se k nezákonnosti jeho rozhodnutí, nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Správní orgán po posouzení skutečností týkajících se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území České republiky a schengenského prostoru, dospěl k závěru, že v jeho případě se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. K uvedenému závěru dospěl správní orgán především na základě skutečnosti, že žalobce pobýval v ČR již přinejmenším od ledna 2017 či od dubna 2016, žádost o udělení mezinárodní ochrany pak podal poté, co mu bylo po jeho zadržení policií správním rozhodnutím uloženo vyhoštění, a po jeho zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Učinil tak tedy teprve po přinejmenším 4 měsících, resp. více než roce pobytu na území ČR. Během této doby se mohl dostavit na příslušný orgán a podat žádost o mezinárodní ochranu. O mezinárodní ochranu mohl požádat i ve Francii, kde dle jedné své verze pobýval před příjezdem do ČR přibližně půl roku. Možnost podat žádost

o mezinárodní ochranu tedy nesporně měl. Žádost o mezinárodní ochranu podal až teprve tehdy, kdy mu bylo uloženo vyhoštění a výkon tohoto vyhoštění se stal díky jeho zajištění Policií ČR reálným. V průběhu správních řízení o vyhoštění a o zajištění dle zákona o pobytu cizinců, vedených OPKPE Plzeň, výslovně uváděl, že v případě uložení vyhoštění vycestuje do Moldavska. Teprve po svém zajištění za účelem realizace správního vyhoštění začal tvrdit, že mu v Moldavsku hrozí nebezpečí a svou původní výpověď zásadně pozměnil. Ve své žádosti o mezinárodní ochranu pak tvrdil, že mu v Moldavsku hrozí nebezpečí ze strany kriminálních struktur, které od něj požadovaly peníze. Je evidentní, že jde o skutečnosti, které žalobci musely být známy již dlouho před jeho zajištěním, dle jeho vyjádření jej dokonce vedly k odjezdu z vlasti. O udělení mezinárodní ochrany požádal jmenovaný teprve až po svém zadržení policií, zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Z výše uvedených důvodů proto správní orgán rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Z jednání žalobce žalovaný vyvozuje účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný má za to, že přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR a EU (v minulosti zde dlouhodobě pobýval neoprávněně bez víza či jiného oprávnění k pobytu, neoprávněně zde bez povolení vykonával výdělečnou činnost, opatřil si padělaný doklad, kterým se posléze prokazoval, a vydával se za jinou osobu, občana Evropské unie, kvůli čemuž mu bylo uloženo správní vyhoštění a je proti němu také vedeno trestní řízení.) Jednání žalobce tedy z tohoto důvodu nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci její žádosti o mezinárodní ochranu.

Žalovaný setrval na svém stanovisku, že v případě žalobce jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany zajištěné dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jsou naplněny kumulativně tři podmínky a to: 1) Žádost o mezinárodní ochranu musí být podána v ZZC, což se nepochybně stalo. 2) Dále musí existovat oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo jej pozdržet. V případě žalobce je nesporné, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal právě v okamžiku, kdy mu již reálně hrozilo, že bude vyhoštění realizováno. Zákon nepožaduje, aby byla najisto dána účelovost podané žádosti, ale předpokládá pouze existenci oprávněných důvodů vedoucích k domněnce o účelovosti takové žádosti, což dle žalovaného je v případě žalobce dáno. 3) Poslední podmínkou pro možnost aplikace tohoto ustanovení o zajištění žadatele je skutečnost, že cizinec mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve. Žalovaný má za to, že všechny tři podmínky v případě žalobce jsou naplněny a nesporné je toto podrobně odůvodněno v napadeném rozhodnutí.

Co se týče námítky týkající se stanovené doby zajištění na 110 dní, žalovaný uvedl, že má za to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce, jak vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci, které svědčí pro závěr žalovaného, že zajištění po dobu 110 dní je zcela přiměřené. Těmito okolnostmi jsou předpokládána délka řízení o mezinárodní ochraně a případného soudního přezkumu. Výčet těchto okolností považuje správní orgán za zcela dostačující a plně vystihující důvody přijatého řešení. Žalovaný posoudil situaci žalobce zcela individuálně, nikoliv paušálně, jak je uvedeno v žalobě. Žalovaný trval na tom, že jeho závěr stran délky zajištění cizince v ZZC

neodporuje principu zákazu libovůle, diskriminace, neodporuje lidské důstojnosti, neporušuje princip proporcionality ani rovnosti. Délku zajištění žalobce zdůvodnil na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí a také zdůvodnil, že vzhledem k tomu, že žalobce uvedl jiné důvody své žádosti o mezinárodní ochranu, nelze jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítnout jako zjevně nedůvodnou a bude nutné ji posoudit ve standardní délce azylového řízení a to i přes to, že jeho žádost je předběžně hodnocena jako účelově podaná. Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud neshledal žalobu důvodnou.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nenavrl do 5 dnů od podání žaloby nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že „Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“

Ze správního spisu vyplývá, že dne 26. 5. 2017 byl žalobce zajištěn dle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 25. 5. 2017 žalobce při kontrole zaměřené na nelegální zaměstnávání cizinců prováděné Celním úřadem ve spolupráci s policejní hlídkou, když vykonával práce na rekonstrukci vozovky v Plzni, předložil k prokázání své totožnosti doklad totožnosti občana Rumunska na jméno E.L.M., nar. ... Z důvodu podezření, že se jedná o padělaný doklad, policejní hlídka žalobce zadržela. Následně žalobce uvedl ke své osobě totožnost F.U., nar. ..., st. příslušnost Moldavsko, s tím, že svůj doklad ztratil asi před rokem za pobytu ve Francii. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce nedisponuje žádným pobytovým oprávněním. Předložený rumunský doklad byl vyhodnocen jako kompletní padělek. Dále bylo zjištěno, že žalobci nebylo v ČR vydáno pracovní povolení. Žalobce tedy pobýval na území ČR i dalších zemí schengenského prostoru neoprávněně bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu, neoprávněně bez pracovního povolení zde byl zaměstnán a prokazoval se padělaným dokladem totožnosti.

Z tohoto důvodu byl žalobce zajištěn, protože z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.

Dne 31. 5. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že má v Moldavsku problémy, které začaly před 1,5 rokem, když se seznámil se skupinou lidí, kteří jej požádali o pomoc s doručení balíčku, o jehož obsahu nic nevěděl. Pokračoval, že když šel dle pokynů uvedený balíček předat, přepadly jej tři osoby, které jej napadly a balíček ukradly. Následující den byl dle svého tvrzení kontaktován a bylo mu řečeno, že musí zaplatit 500 Euro za ztrátu balíčku, a pokud nezaplatí, hrozí mu nebezpečí, že jej zabijí. Dále uvedl, že peníze sehnal a šel je předat, přišel si pro ně policista v uniformě, který jej upozornil, že musí platit měsíčně 500 Euro, jinak mu hrozí nebezpečí, že jej zabijí. Zároveň měl policista dodat, že osoby, s nimiž se žadatel zná, mají kriminální minulost a silné vztahy ve všech sférách. Žalobce doplnil, že poté emigroval do ČR, že uplynul již více než rok, a proto se tam nashromáždila velká částka peněz a nechce se vrátit do Moldavska, protože by neměl z čeho zaplatit a bojí se o život. Uzavřel, že žádá o udělení azylu na krátkou dobu, jinak by emigroval do jiného státu, a že z výše uvedených důvodů si pořídil falešné doklady na falešné jméno.

Žalobce namítal, že nebyly naplněny podmínky k uložení tzv. povinnosti setrvat v ZZC dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Obecně je možné konstatovat, že pokud chce cizinec setrvat na území ČR, tento fakt sám o sobě ještě nezaručuje, že nebude mařit průběh řízení o své azylové žádosti. Opačný výklad by zbavoval smyslu a účelu především ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, vztahující se k cizincům, u nichž existuje oprávněná domněnka, že jejich cílem je vyhnout se svému vyhoštění. Účelem tohoto ustanovení je totiž dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31, „*zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.*“. Správní orgán musí hodnotit i jiné okolnosti než cizincovu motivaci zůstat.

Lze vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008-48, že „*valná většina žádostí o mezinárodní ochranu podaných až poté, co žadateli bylo uděleno správní vyhoštění (byť by se jednalo o rozhodnutí napadené odvoláním, příp. žalobou a následně třeba i zrušené), je účelová.*“ Vodítko k tomu, co je třeba rozumět účelovostí žádosti, přináší rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31: „*Zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.). [...] Žádost o mezinárodní ochranu podaná s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, kterou žadatel mohl podat dříve, zůstává „pouze“ účelovou, i když je žadatelem vážně míněna, jelikož za těchto okolností je motivací žadatele snaha vyhnout se správnímu vyhoštění. Z uvedeného však nelze dovozovat, že postup podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu lze využít bez dalšího u každého cizince, který v zajištění požádá o udělení mezinárodní ochrany, jak namítá stěžovatel, jelikož tento postup musí být odůvodněn konkrétními okolnostmi každého případu. Sama skutečnost, že cizinec požádá o mezinárodní ochranu, zatímco je zajištěn, k závěru o její účelovosti nepostačuje.*“

Z toho vyplývá, že k závěru o účelovosti nepostačuje samotné zajištění cizince, nýbrž k zajištění musejí přistoupit další objektivní a konkrétní okolnosti daného konkrétního případu, mezi nimiž hraje nezanedbatelnou roli existence předchozího správního vyhoštění. Aplikoval-li soud tyto závěry na napadené rozhodnutí, dospěl k přesvědčení, že skutečně existovaly oprávněné důvody se domnívat, že žádost byla podána účelově. Přisvědčil při tom žalovanému, jenž vycházel ze skutečnosti, že žalobce neoprávněně pobýval na území ČR a dle své původní výpovědi i dalších států Evropské unie, konkrétně Francie, bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu a bez povolení zde neoprávněně vykonával výdělečnou činnost. Svou zákonnou povinnost vycestovat z území Evropské unie zcela ignoroval a neučinil žádný krok k vycestování, naopak si obstaral padělaný doklad totožnosti, kterým se posléze prokazoval a vydával se za občana EU.

Další otázkou, kterou soud řešil, byla odůvodněnost doby uložení povinnosti setrvat v ZZC. I když určení délky setrvání v ZZC se pohybuje v mezích správního uvážení, musí být z rozhodnutí seznatelná úvaha správního orgánu, na základě které byla délka setrvání stanovena. V souzené věci žalovaný správní orgán rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v ZZC do 18. 9. 2017, tedy v délce 110 dní. Při stanovení délky zajištění žalobce v daném zařízení správní orgán vycházel z předpokládané délky řízení o žádosti ve věci mezinárodní ochrany, a to 90 dnů, dále kalkuloval s případnou podanou žalobou proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně a připočetl 15 dnů a přiměřenou dobou potřebnou pro doručování v soudním řízení 5 dní. Dle názoru soudu žalovaný dostatečně a srozumitelně odůvodnil stanovenou dobu zajištění. Doba 110 dnů je přiměřená a přezkoumatelně odůvodněná, přičemž správní orgán zdůraznil svou povinnost dodržet maximálně zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů. Soud nesdílel názor žalobce, že úvahám scházela jakákoliv individuálnost, a že tato doba byla zcela formálně a neodůvodněně stanovena. Žalovaný při stanovení délky doby má toliko možnost vycházet z předpokládané a praxí ověřené doby řízení. Samozřejmě, že může dojít v jednotlivých případech k odchylkám, nicméně to žalovanému v době rozhodování o povinnosti setrvat v zařízení není známo.

K námitce stanovení maximální délky doby, po kterou je povinen žalobce setrvat v ZZC a dále k námitce, že došlo k zbavení svobody ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy se již opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 – 45), v němž uvedl, že „*nic v napadeném rozhodnutí ani ve spisech nevyvolává pochybnost o tom, že žalovaný překročil nebo dokonce zneužil meze správního uvážení ve smyslu rozsudku č. j. 3 Azs 24/2013-42*“ a dále pokračoval, že „*V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a vzhledem ke všem těmto uvedeným okolnostem (včetně absence platných dokladů, jež je třeba nejprve obstarat) dospěl k závěru o nutnosti vyslovit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v maximální možné zákonné délce. Stanovená délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není odůvodněna toliko závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, nýbrž specifickými skutkovými okolnostmi uvedenými v celém odůvodnění napadeného rozsudku (arg. „vzhledem k výše uvedenému“). Nejvyšší správní soud proto nemá žádnou pochybnost o tom, že stanovená, byť podle zákona maximální délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců odpovídá též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy*

(srov. rozsudek ESLP ze dne 27. listopadu 2008 Rashed proti České republice, stížnost č. 298/07, bod 68; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 29. ledna 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79). K těmto závěrům ostatně dospěl rovněž krajský soud v napadeném rozsudku; na jeho závěry proto Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje.“

Uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze plně aplikovat i na nyní projednávanou věc. Soud z nich proto bez dalšího vychází. Konstatuje, že žalovaný vystavěl úvahu o maximální délce doby, po kterou je žalobce povinen setrvat v ZZC, na konkrétních a specifických okolnostech daného případu, jež plynou z kontextu napadeného rozhodnutí. Zejména přihlédl k nelegálnímu pobytu, neučinění žádných kroků k legalizaci pobytu a vědomému a svévolnému porušování právního řádu ČR a k obstarání padělaného dokladu totožnosti, kterým se posléze prokazoval a vydával se za občana EU. Se stanovením maximální možné doby zajištění zdejší soud souhlasí, neboť dosavadní způsob chování žalobce na území ČR nedává záruku, že by byl ochoten dobrovolně upustit od dosavadního způsobu chování na území ČR a podřídit se pravidlům nastaveným zákonem o pobytu cizinců a zákonem o azylu.

Ve zcela obecné rovině bylo žalobcem namítáno pochybení žalovaného spočívající v porušení § 2, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, a také porušení čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice. Žalobce nespecifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal jakékoli porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ani práv garantovaných daným článkem přijímací směrnice.

Na základě všeho výše uvedeného soud dospěl k závěru, že podmínky zajištění dle § 46a zákona o azylu byly naplněny a žalovaný se jim v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí náležitě a přezkoumatelným způsobem věnoval.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní námitky důvodnými, žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s. ř. s.).

V Plzni dne 18. srpna 2017

Za správnost vyhotovení: M. K.

Mgr. Jana Komínková
samosoudkyně